

CSONGRÁDI UJSÁG

Előfizetési árak:
Egész évre 4 korona, fél évre 2 korona, negyed évre 1 korona.
Egyes szám ára 8 filler.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

Felelős szerkesztő
TÓTH DÉNES

Szerkesztőség:
Szentháromság-ter 2. szám.
Kiadóhivatal:
Bozó és Justin könyvnyomdája Szentháromság-ter 2. szám.

V. évfolyam.

Csongrád, 1907. február 24.

8. szám.

Szolnoki küldöttség.

Annak idején megemlékeztünk arról, hogy Szolnok és a vele egyéredékű törvényhatóságok, városok, a Duna-Tisza csatorna szolnoki torkolata érdekében, a minisztereknél nem csekély kilincselést vittek végbe.

Ezt megelőzőleg, az összes érdekeltség a budapesti vármegyeház nagytermében gyűlést tartott és csak ezután állítottak be először a földművelésügyi-minisztériumba, ahol a miniszter helyett Balogh Vilmos államtitkár fogadta és azzal a kijelentéssel boesájtotta el őket „hogy nem ígérhetek semmit, csak azt, hogy az emlékiratokat figyelmébe ajánlom Darányinak”. Ugyalátszik a kedveket ez a kijelentés még nem lohasztotta le, mert a küldöttség átlépkedett Budára Wekerléhez, akitől szintén oly biztatást kaptak a jó szolnokiak, hogy „nem ígérhetek semmit sem” stb. És őh fátum, szegény szolnokiak Kossuthnál kaptak meg azt, amit kerestek, mert Kossuth határozottan kijelentette — a jelenvolt ceglédiekre barátságos pillantásokat vetve — „hogy még egyelőre szó sem lehet arról, vajjon Szolnokon vagy másutt lesz-e a csatorna torkolata. A kérdés napirenden van úgymond, az illetékes szakemberek csakis úgy oldhatják meg a dolgot, hogy az minden körülmények között édes hazánk javára szolgáljon”.

Szóval a szolnokiak is megjárták Budapestet, de eredmény nélkül. Nem is erről a deputációzsról akarunk most szólni, hanem a minisztereknek átnyújtott emlékiratokról.

A szolnokiak emlékiratuk elején általánosságban beszélnek, amiket mi is aláírunk. Nem csodálkozunk azon sem, mert szolnokiak mondják, hogy nem fogadhatók el azok az eredmények, amelyeket az „Adatok” az egyes csatorna-irányokra, azoknak részleteire kiténtetnek, s amelyeknek számszerű összehasonlítása alapján a Duna-tisza közti csatorna irányául Csongrád-budapesti irány van mint legmegfelelőbb irány javasolva.

A számbavehető szolnoki és csongrádi torkolatok közül az „Adatok” a közforgalom szempontjából a csongrádit jelentik ki előnyösebbnek, mivel — bár építési és fentartási költségei nagyobbak — a forgalmat legolcsóbban közvetítené. Ebbe a pontba kapaszkodnak a szolnokiak a legerősebben, nagy garral verve a mellőket, hogy ha ő feléjük megy a csatorna, menayivel olcsóbbba kerül és erővel elakarják vitatni azt is az emlékiratukban, hogy nem áll az, mintha a Csongrád-budapesti csatorna legolcsóbban közvetítené a forgalmat. Az egészben még az a szerencse, hogy a szolnokiak is beismernek egyet, hogy t. i. az üzemi kiadások tagadhatatlanul nagyobbak lesznek,

mint a csongrádi torkolás esetén. No de ez természetes, mert ha a többi szolnoki állítások elhívására találnak is egyes embereket, azt azonban már ők sem gondolják, hogy elhíhető lenne; habár a csongrádi vonalnál 12-5 méter magasra kellene emelni a vizet és a szolnokinál 40 méterre, mégis a szolnoki lenne az olcsóbb. Az emlékirat végeredményében e pontnál is azonban odalyukad ki, hogy a szolnoki vonal összes évi költségei még nem lesznek nagyobbak a csongrádi vonal költségeinél.

Az emlékirat még belekapaszkodik az „Adatok” című mű azon pontjába is, hogy a várható forgalom, a forgalom tömegeinek viszonylagos fekvése a torkolatokhoz, az üzemhosszak és útrövidülések, valamint a tényleges szállítási költségek döntő fontossággal bírnak a vonalak választására. Ennélfogva tehát bliktrinek mondja a csongrádi torkolatnál a Tisza alsó és felső folyását, a Marost és a Köröst, hanem igenis azt állítja, hogy nagyobb forgalmi terület vonható be a szolnoki torkolás esetén a Tisza felső mellékfolyóival.

Ráfogja az emlékirat a Tiszára, hogy ma is nem Tokajig, hanem Vásáros-Náményig hajózható. Ennélfogva ha tekintetbe vesszük úgy a szolnoki, mint a csongrádi torkolat folyószakaszainak mennyiségét, amiben a szolnoki torkolat 53% 100 ellen van képviselve, úgy rögtön észrevesszük, hogy az emlékirat, mely egyedül csak Szolnokot jelöli meg a tiszai torkolat helyétül — erőltetett. De menjünk tovább. Az emlékirat még azt is állítja, hogy ha a tágabbkörű forgalmi területeket vesszük mértékül, úgy Szolnokkal egy irány sem mérkőzhetik, mert a Tisza felső mellékfolyóit a következő hosszúságban lehet hajózhatóvá tenni: Szamost Szatmárnémetin felül 145 km. hosszban, Sajót Bánrévéig 113 km. hosszban, Hernádöt 14 km. hosszban, Latorcát Munkácsig 131 km. hosszban, Ungot Ungvárig 30 km. hosszban, Laborcöt Nagymihályig 44 km. hosszban, Bodrogot Zempléig 65 km. hosszúságban, azaz összesen 528 km. Ez az 528 km. hosszú vízi út létesítése az emlékirat értelmében csak 30 millió koronába kerülne, míg a csongrádi végponthoz tartozó víziútak (Maros, Körös) megcsinálása 70 millió koronát igényelne.

Ezek az állítások minden képzelő tehetőséget meghaladnak. Verne Gyula is sok fantasztikus dolgot megírt bámulatos fantáziával és azért nem lehetetlen, hogy idővel egyik-másik valósulni fog. Ilyenek az emlékirat most említett pontjai is. Nekünk nem célunk, hogy a szolnokiak emlékiratában mondottakra ellenérveket hozzunk fel. Erre nincs szükségünk, mert fölöslegessé teszi azokat a kereskedelemügyi minisztérium által teljesített munkálatok

bizonyító ereje, mely végeredményében az, hogy a csongrádi torkolat mellett még a szolnoki sem jöhet számításba. De nem állhatjuk meg, hogy egyet ne hozzunk fel, ami laikus előtt is érthető lesz és sajnos, azokról a Kossuth Ferenc által összehívott bíráló szakbizottság tagjai sem emlékeznek meg, pedig igen fontos, hogy *nyáron, kis víz mellett körülbelül másfél hónapig a legnagyobb szállítási időben, hajóval közlekedni Csongrád felől Szolnokig nem lehet. Akkor, hogy lehetne felülről?* Már pedig az emlékirat azt mondja, hogy a Tisza ma már nem Tokajig, hanem Vásáros-Náményig hajózható. Ez egyszerűen nem áll. Rengeteg pénzbe kerülne a Tisza hajózhatóvá tétele Csongrádtól felfelé a legfelsőbb, hajózhatóvá tehető folyásig. Ez a jövő zenéje, mely talán még nehezebben vihető keresztül, mint a Duna-Tisza csatorna, pedig ezt már több mint száz év óta szükségesnek mondják. Ha ilyen körülmények között Szolnok nyerné el a csatornát, úgy a kis víz idején egyébre mint kender áztatásra nem lehetne használni; szóval lenne Duna-Tisza csatorna, de azért még sem lenne és benne fekdne a rengeteg sok pénz gyümölcsözetlenül. Hogy Szolnok nyerhesse el a csatornát, legelső sorban a Tiszát kellene szabályozni, ami oly pénz befektetést igényel, hogy az sokkal jobban túlszárnyalja azt az összeget, amit a szolnoki emlékirat kimutatott.

A tágabbkörű forgalmi területekre, melyeket az emlékirat 528 km. hosszúságban mutat ki, csak azt jegyezzük meg, legegyszerűbb lett volna mindjárt a Tisza felső mellékfolyóit mint hajózhatóvá tehetőket, a forrásukig venni. Az emlékirat a Sajót 113, a Szamost 145, a Latorcát 131 km. hosszúságban jelöli meg, hogy hajózhatóvá tehető. A többi 14 km.-től feljebb. Ez a művelet hihetetlen pénz befektetést igényelne, pedig az emlékirat a Tisza felső folyásával 30 millió koronába mondja, hogy kerülne. Nem gondoljuk, hogy nagyitanánk, ha azt állítjuk, hogy ezeket a mellékfolyókat nyáron, kis víz idején, a torkolattól feljebb 10—60 kilométernyire bármelyik, jobb ugró keresztül ugorhatja. És a szolnokiak ezeket a folyókat akarják hajózhatóvá tenni?

Különben az emlékirat egészében ilyen modorban iratott meg és ami sajnálatos, nagyobbára a csongrádi torkolat és Csongrád város lekicsinyítésével foglalkozik. Az emlékirat néhány rövid hónap alatt készült és dacára ennek, megcáfolni igyekszik azt a munkát, illetve adatokat, melyeket a kereskedelemügyi, minisztérium „Adatok a Duna-Tisza csatornához” című művében egy évtized alatt hordott össze.

Nekünk fölösleges a szolnokiakat lerángatni, mert hiszen azt elég jól elvégezte helyettünk az „Adatok” című mű. Hanem azt mondhatjuk, — persze nem

a szolnokiaknak, hanem a csongrádi torkolat érdekelttség vezető férfainak, — hogy összetett kezekkel még senki sem fogott verebet.

Mi lesz a bokrossal?

Azt hittük lekerült napirendről a bokros ügy. Csalódtunk. Megint kísért, újra és újra izgalomba hozza a bokrosi gazdákat. Volt már ez ügyben miniszteri rendelet is; az sem elég. De hogy is volna, amikor emberek vagyunk s egy véleményen senkivel, még egy miniszterrel sem lehetünk.

Természetesen ez csak általánosságban van mondva, mert hiszen lehetnek többen a földművelésügyi miniszter azon rendeletével egy véleményen, amely a bokrost tisztán legelőnek való használatra rendeli. Mi a régi rendszer mellett vagyunk, hogy a bokros részben legelőnek, részben kaszálónak használtassék, mert ezt a közönség érdekei is így kívánják. Hogy pedig a bokros örökös felosztódjék-e, az már más kérdés és tisztán a birtokosságtól függ.

Mindenben kicsinyeskedünk és legjobban akkor, amikor saját érdekeinkről van szó. Így van ez a bokros-ügyben is. Természetes, hogy az, akinek saját érdekei nem egyezik meg a földművelésügyi miniszter fentebb említett rendeletével, mást óhajt és óhajának megfelelően igyekezik, saját érdekeit előtérbe tolva, a mások érdekeit elnyomni és érvényesülését megakadályozni. Ez természetes, mert elvégre mit védelmezhetne jobban az ember, mint a saját érdekeit? Azonban ez nem hozza magával, hogy feltétlenül sikerüljön, mert vannak ellenkező nézetek is — talán jóval többen — akik megdöntik azt.

Hogy a bokros ne osztódjék föl és örökös legelő maradjon; első sorban Csongrád város érdeke, másodsorban az országé, mert fölosztás esetén bizonyosan megváltozik a mostani bokrosi állapot és nem fogja az állattenyésztésünket úgy szolgálni, amint szolgált eddig. E lapban ki lett az már többször is fejte, hogy miért, (egyesek földjüket fölshántják stb.) s így most bővebben nem térünk ki csak rámutatunk arra, — amit mindenki tud, — hogy e város elég nagy határában a bokroson kívül nincsen több kaszáló és legelőterület. Már pedig nemcsak a város, hanem az ország érdeke is az, hogy a még meglevő legelőterületek továbbra is a maguk valóságában megtartassanak, mert csak így remélhető, hogy állattenyésztésünk a megfelelő és kívánt nivón fog maradni, vagy esetleg fejlődni.

Ettől a főérdektől eltekintve, az észszerűség is azt diktálja, hogy igenis igyekezzünk állatainknak legelő területet fentartani, mert a mostani viszonyok ha tovább nem is fejlődnek — pedig valószínűleg — az állattenyésztés lesz a legjövődélmezőbb ág a gazdálkodásban és az fogja biztosítani az emberek megélhetését. Különösen áll ez a hérlőkre nézve, akik jószágállomány nélkül mielőbb tönkre mennek.

Ezeket az igazságokat nem akarják egyesek belátni, vagy ha be is látják, az érdekeik egészen mást kívánnak, amik alapján megronthatják a jószágtenyésztés-

tésünket. Pedig éppen azok, akik az örökös fölosztást szeretnék keresztül vinni, nem örökölték a bokrosi területeiket a földjük arányában (pedig ez a fő), hanem talán számításból olcsón, 50—60 koronájával szedték össze. Ezeknek természetesen 12 sőt 14 százalék jövedelem sem elég.

Most már a dolgok annyira előre haladtak, hogy a községi nyilvántartói hivatalban ki van téve egy ív aziránt, hogy akik a bokrost örökös akarják fölosztani — írják alá. Ha a többség aláírna, meg is osztanák, de ebből valószínűleg nem lesz semmi sem, mert a mi gazdáink sokkal józanabbak, semhogy be nem látnák: az ő érdekeik az, hogy a bokros ezután is úgy használható ki mint eddig, mert csak abban a formában felel meg a kívánt követelményeknek, ha továbbra is föl nem osztott legelő marad.

Hangzatos szavakat könnyen keritenek azok, akik a fölosztást szeretnék keresztül vinni. Az ilyeneknek bizony van hirtelen hatásuk, de ha egy kicsit gondolkozunk azok felett, rögtön rájövünk, hogy nini . . . hiszen azok csak ugrasztásra szolgálnak. Megjegyzendő, hogy a bokros örökös felosztását olyan gazdák szeretnék keresztül vinni először, akiknek sok bokrosuk van, másodsorban akiknek rossz helyen van. Ez utóbbiak ha előre tudnák, hogy ismét rossz helyre esik földjük, már most előállnának a fölosztástól, de így reménykednek . . . hátha jól járnak!

A fölosztás mellett igen alkalmasnak látszanak csabító érvelők ezek: ha fölosztódik, legalább mindenki tudja hol van a földje, vagy; úgy használja a földjét, ahogy akarja. Persze arról nem szólnak ezek az érvelő gazdák, hogy mi lesz és mit várhatunk abban az esetben, ha a bokros fölosztódik. Az igaz, hogy akkor mindenki tudni fogja, hogy hol az ő földje és úgy is használja ahogy akarja — de hogy? Bizonyosan több jószágot hajt a földjére mindenki, mint amennyit táplálni bír és ebből az fog következni — kicsiben most is láttuk, — hogy a nagyobb birtokosok bitrolni fogják a kisebb birtokosok földjeit és ha azok keresni fogják az igazukat, hát még emezek állnak feljebb, mert akkor csak egyes emberekről lesz szó, míg ma az összes határoz, hogy szabad e legeltetni vagy nem. A sok veszekedés később oda fog fajulni, hogy kénytelen kellenet a bokrosi gazdák az eltöltésbe is belemennének . . . ha lehetne! És mindezen ugyan ki nevetne legjobban? — Megsúgjuk: Sóhlya Gyula és Forgó Pál. Abban az esetben joggal, mert elérték céljukat, mint amint hogy már az örökös fölosztással is részben elérnék.

Az az egy bizonyos, hogy a bokros örökös fölosztásával az első és érzékeny csapást a jószágállományunkra mérnék. Pedig a jövőre is kell tekintenünk. Jószágállomány nélkül a gazdaember nem élhet, ezt tudjuk mindannyian és éppen ezért nem gondolnánk, hogy a bokrosi gazdáink az örökös fölosztást helyeselnék. A fölosztásnak még egy másik hátránya az is volna, hogy a Jováki part alatt lévő gátat senki sem gondolná, mely esetben a bokros lapos, fenekes területein majdnem mindig sekély viz állana, amely azok használhatóságát nagyban

akadályozná. Örökös fölosztás esetén az egyesek mostani területei is kisebbednének, mert a törvények értelmében minden eddig föl nem osztott területből, fölosztás esetén a birtokosság rovására iskola terület hagyandó ki. (Amely nem két-három holdból áll!)

Különben ez a bokrosi birtokosság belső ügye és így meg kell nyugodnunk abban.

Hát beszéljünk a kaszinóról!

Nem szoktam a kávésnénik szokásait követni, de most az egyszer, ha mások engedelmeivel nem is, a szerkesztőnk engedelmeivel nekigyűrűzők, hogy jól megszapuljam a csongrádi kaszinót.

Micsoda isteni élvezet lesz! Végre egyszer megmondhatom mondókáimat. Szinte hihetetlen ez a merészség: ezelőtt egypár évvel semennyiért sem mertem volna ugyanezt megselekedni. Ja! Akkor hatalmas volt a kaszinó, keze messze ért. Ma? . . . Nem mondhatnánk. Különben kérdezzük meg dr. Szarka Mihálytól.

Szó sincs róla, van a kaszinónak még most is sok lelkes tagja, akik ha elolvassák ezeket a sorokat, bizonyára nemtetszésüket fogják nyilvánítani, sőt, horribile dictu, olyan is akad, aki egyenesen demagógiának minősíti. Nem szoktam demagógoskodni, mert ha tudnék, nem így kezdeném. Pedig ha sehol sem, úgy Csongrádon megtanulhattam volna.

Ahá! — mondják némelyek, — kilyukadt a zsákból a szeg. Nem ide való! És szerény személyemet találgatják, hogy vajon előkelő idegen-e, vagy nem?

Hát találgassák, ráérnek. Azzal persze úgy sem változtathatnak azon, hogy meg ne mondjam, amit Aliquis is megmondott: a kaszinó nem felel meg annak a követelményeknek, melyeket mindenki mint legelső erkölcsi tesztületől elvárhatna.

Hiába tetszetős a zsebóra külsőleg, ha belül a kerek kopottak; nem ér az egész semmit. Ilyen a kaszinó is. Tetszetős az intézmény, de a kerek kopottak! Aliquis ugyanezt mondotta szűr alatt, amikor egy új kereket, egy agilis férfiút akar Diogenes lámpájával keresni.

Ugy ám! Lejárt már az idő a tatákról. Csekély két év és elkoptak a kere . . . akarom mondani az emberek. Ludrovai Tóth István erre azt mondja: miért nem voltak negyvennyolcasok! Dehát ki hitte volna az idők ilyenét változását?

Ezekben van az ok és az okozat. Nagyon jól tudom, Aliquis cikkéből véletlenül maradt ki a legfontosabb. Kár volt, de megmondom én: Hegyi Antal kell felkérni, hogy vegye a kaszinó ügyét a kezébe és emelje ismét arra a nivóra más alapokon, mint amilyen már volt. Legyen a kaszinó hangadó mindenben: vezessen a közügyekben. Hegyi Antal mindama kiváltsággal rendelkezik, amelyek egy vezető férfúnál szükségesek, hogy a fentiek elérhető legyenek. Szóval nála agilisabb embert még Diogenes lámpájával sem találhatunk Csongrádon.

Ez a legelső és legfontosabb lépés. A kaszinóban persze nem ezt tartják, hanem a pártolótárok tagdíjainak felemelését. Ez is helyes, hogy anyagiakban megmentsük a kaszinót, de emeljék fel a választmányi tagok tagdíjait is. Ha a pártolók fizethetnek többet, emezek miért ne?

Különben a tagok sok mindent kifogásolnak a kaszinói életben. Pl. Az egyiknek nem tetszik, hogy a társaság igen girigáré színezetű. Ebből mi következhetne más, mint az, hogy viszont az alsónak nem tetszik, ha háta megett a disznó kibickedik. Ezek az apró kifogások mind rossz vezetésből származnak, mert amint kiténik, a tagok nagyrésze végképpen nem egyezik meg szellemileg egymással. Ezeken a bajokon ha gyökeresen nem is, de részben lehet segíteni. Hogy a változás legalább részleges legyen, az arrogáns embereket ki kell dobni. A tagok felvételénél pedig ne játszon szerepet, hogy valakinek az ősapját a szentföldön ringatták. Vegyünk fel tagul minden becsületes embert. Kivételt sem egyik, se másik esetben ne állítsunk fel.

Erős akarattal mindent keresztül lehet vinni. Lépjenek a tagok sorompóba és segítsenek ma-

orvosoltassék, annak dacára, hogy arra köteles nem volna. Postafőnökünk ezen tényével is bebizonyította, hogy mennyire szíven viseli a közönség érdekeit.

Elfogott szélhámós. Folyó hó 16-án egy szélhámós járt Csongrádon, aki a községnél Kovács Gyula néven állást kért mint állás nélküli segédjegyző. Ezen a címen több tisztviselőtől kapott is pénzbeli segélyt, de ezzel nem elégedett meg, mert Lantos koresmárostól ugyanezen a néven mint nagyvendéglős kért kölcsön pénzt, de nem kapott. A kudarc természetesen nem térítette le a rossz útról, hanem beállított Palásti Lajoshoz, akinek kecskeméti sertés nagyhizlalónak adta ki magát és szintén pénzt kért kölcsön, de Palásti sem ült fel a szélhámósnak. Ezután meglátogatta Szilávik János vendéglőst, ahol vármegyei virilisként mutatkozott be és 3 korona néhány fillér kontót csinálva, megugrott. Így került a rendőrség kezébe, ahol kiderült, hogy nevezett Bachil János tápió-sápi mézáróselegény. A főszolgabírósaq feljelentés alapján eltoloncoltatta.

Kiadók és laptulajdonosok: BOZÓ ÉS JUSTIN.
Bozó és Justin könyvnyomdája.

Dr. Rásonyi Papp Pál
köz- és váltó ügyvéd

irodáját Kossuth-tér 7. szám alatt
(Futó-féle házban) megnyitotta.

! Köhögés !

Aki ezt figyelembe nem veszi, vétezik önmaga ellen.

**Kaiser-féle
mell-bonbon**
3 fenyűvel ellátva.

Orvosilag kipróbálva és ajánlva köhögés, rekedtség, hűtés, elnyálkásodás, és hurut ellen.

5120 közelegyző által hitelesített okirat bizonyítja e szer hasznos voltát.

Csomagja 20 és 40 fillér.
Doboz 80 fillér.

Kapható:
Balkányi Lajos, Barna Henrik és Wiesner Lajos urak gyógyszerüzében Csongrádon.

**Kiadó
lakás.**

Kovács Elemér templom-utcai házában 1 lakás (2-3 szoba és mellékhelyiségek) április hó 24-től kezdődőleg kiadó.

Köhögés, rekedtség és hurut ellen nincs jobb a **Réthy-féle pemetefü cukorkánál.**

Vásárlásnál azonban vigyázzunk és határozottan RÉTHY-félét kérjünk, mivel sok haszontalan utánzata van.

1 doboz 60 fillér.

Csak RÉTHY-félét fogadjunk el!

Minden utánzat és utánnyomás tilos!

Thierry-féle balzsam

egyedül valódi csakis a zöld apáca védjeggyel. Törv. védve.

Régi jó hírnevű, felülmúlhatatlan szer emésztési zavaroknál, gyomor-bajoknál, kólika, hurut, mellbajok, influenza, különösen a kezdődő mellbetegség ellen stb. Ára: 12 kis üveg, vagy 6 dupla üveg, vagy 1 nagy különleges üveg patenzárral 5 korona.

Thierry Centifolium-kenőcs

általánosan elismert, mint páratlanul álló szer mindenféle sebek, gyulladás, sérülések és dagatok ellen, legyen az bármily régi keletű is. Megakadályoz vérmérgezést, a műtétet legtöbb esetben fölöslegessé teszi. Ára: 2 tégely 3 korona 60 fillér frankó. A pénz előleges be- küldése vagy utánvét mellett küldi

Thierry A. gyógyszerész
Pregrada, Rohits-Sauerbrunn mellett.

Raktár: Török József és dr. Egger Leó Budapest, Vértés Lajos Lugos.

Figyelmeztetés! A vásárlás és rendelés előtt és különösen az ismét eladás előtt, az én egyedül valódi és törvényesen védett balsamomra tessék figyelni. A büntetőtörvény 23. és 25. §§-ai értelmében 4000 korona pénzbírság vagy egy évig terjedhető börtönbüntetéssel büntetendő az, aki nem az én gyógyszerüzemből eredő, tehát egy másik és nem az egyedül valódi, a zöld apáca védjeggyel törvényesen védett **Thierry-féle balsamot** rendel, vesz és különösen ismét elad. Ugyanezen eljárás alá esnek azok is, akik kuruzslók módjára ráerőszakolják a közönségre, hogy rendeljenek és vegyenek egy más névvel ellátott szert, amelyet csak a közönség kizsákmányolására hoznak forgalomba.

A csongrádi járás főszolgabírájától.

521|1907. sz.

Pályázati hirdetés.

Csongrád nagyközségben rendszeresítve levő, megüresedett községi állatorvosi állásra pályázatot hirdetek s felhívom mindazokat, kik ezen évi 800 korona törzstízzetéssel, 300 korona lakbérletmennyel és szabályrendeletileg megállapított egyéb díjazásokkal javadalmazott községi állatorvosi állást elnyerni óhajtják, hogy szabályszerűen felszerelt pályázati kérvényüket hozzám 1907. évi március hó 23-ik napjának délután 5 órájáig nyújtsák be, mert a később érkező kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Csongrád, 1907. február 12.

Tasnády s. k.
főszolgabíró.

Csongrád község előljárásgától.

1259|907.

Hirdetés.

Csongrád vármegye alispánjának 566|907. számú felhívása alapján közhírré tétetik, hogy azon szülők és gyámok, kiknek siketnéma vagy vak gyermekük és gyámoltjuk van, ezeknek, hogy a hazának hasznos polgárai lehessenek, kiképzetése érdekében, Csongrád község közigazgatási hivatalában lehetőleg azonnal, de legkésőbb f. évi március hó 3-ig jelentkezzenek, hogy a szerencsétlenekekről idejekorán intézkedés történhessenek.

Csongrádon, 1907. évi február hó 17-én.

Az előljárásg.

Tüdő- és torokbetegek, asztma- és gégebajosok!

Aki a legmakacsabb tüdő- és gégebajtól, aki az asztmától, ha még oly régi baj is és gyógyíthatatlannak látszik, egyszer és mindenkorra meg akar szabadulni, az forduljon

A. Wolffsky céghez Berlin N.
Weissenburgerstrasse 79.

Ezer köszönő levél nyújt bizonyítékot a kura nagy gyógyító hatásáról. Ismertető füzet ingyen.

**Legdrágább
az egészség
s ezt megvédi
a jó cipő és jó
csizma.**

Esik a hó, süvölt a szél,
Lábunk fázik, hideg a tél.
De jó volna pár jó csizma
A lábunkra, a lábunkra.

Lábunk meghül, s ez már elég,
Hogy meglegyen a betegség.
De kérdezzük, hol vegyünk hát,
Pár jó cipőt — pár jó csizmát?

DRAGON LAJOS

cipész-mesternél (Félegyházi-út 16. sz.),
aki fájós és érzékeny lábakra nagy gondot fordít.
Nem olcsó, de jó!

Gazdák figyelmébe!

Ajánljuk benzinmotor cséplő-szerelvényeinket. Stabil benzinmotor, benzin szabályozóval. Ugy dolgoznak, mint bármely gőzgép.

Üzemeltetés óránként 2-3 fillér. Bármely gazda gépész nélkül kezelheti. Tűzmentes, hatósági engedély nélkül bárhol felállítható. 1 évi ingyen próbaidő, előre semmit sem kell fizetni. Minden bevét saját szerelőnk betanít.

Teljes jótállás! Kedvező fizetés!

Felvilágosítással szolgál:

FODOR GYÖRGY

Csongrád, Szarvas-utca 23. sz.

Óh jaj!

Megfojt ez az átkozott köhögés!

Köhögés, rekedtség és elnyálkásodás ellen gyors és biztos hatásúak

EGGER MELLPASZTILLÁI

az étvágyat nem rontják és kitűnő ízűek.

Doboza 1 kor. és 2 kor. Próbadoz 50 fillér.

Fő- és szétküldési raktár:

„NÁDOR“ GYÓGYSZERTÁR
BUDAPEST, VI. Váci-körút 17. szám.

Kapható Csongrádon:

Balkányi Lajos, Barna Henrik, továbbá Wiesner Lajos gyógyszerüzében.

Éljen!

Egger mellpasztilla csakhamar meggyógyított!